

El Papa utilitza un automòbil modest

► El Sant Pare Francesc està imposant un estil de senzillesa i austeritat en els costums del Vaticà. Ha dit que no li agrada que els eclesiàstics portin models de cotxe cars. L'anècdota següent ho demostra. El sacerdot Renzo Roca (de 69 anys), rector de la parròquia de Santa Llúcia, de Pescantina (Verona), li va dir que li regalaria un Renault 4 de color blanc —popularment i cordialment conegut entre nosaltres com un *quatre llaunes*—, amb 300.000 quilòmetres recorreguts. El 10 d'agost passat, Francesc telefonà al rector i li va dir que, si li volia donar, el portés al Vaticà. El cotxe li fou entregat el dissabte 7 de setembre a la Residència de Santa Marta, on viu el Papa. I aquest, tot seguit, el va fer servir per anar a la vetlla

d'oració per la pau a la propera plaça de Sant Pere. El Papa va dir al donant que a Buenos Aires feia servir un R4 i que mai no l'havia deixat tirat... (Foto AP)

GLOSSA

Educar amb títol

Es agrupaments escoltes i els centres d'esplai cristians reprenen l'activitat després del descans estiuenc. Alguns caps i monitors han acabat la formació inicial. Una jove universitària m'explicava que, després de seguir la formació específica reglada, de fer les pràctiques previstes i de presentar el treball corresponent, ha obtingut el títol de monitora que l'habilita per exercir aquesta funció educativa. Està il·lusionada i amb moltes ganes de començar a posar en pràctica la formació rebuda. Encetem una conversa sobre la importància de la formació, la bondat de l'experiència, del treball en equip, la responsabilitat de ser educador cristià, la necessitat de coherència en la pròpia vida... El procés formatiu seguit per aquesta monitora i per la munió de caps i monitors que animen aquestes activitats educatives en el lleure és important —és imprescindible—, però convé matisar que aquests diplomes no obtenen la seva vitalitat de les classes rebudes i les pràctiques realitzades. Aquests diplomes valen el que val la vida del monitor o cap, el seu compromís. La qualitat d'un títol de monitor no deriva tampoc, en última instància, del prestigi del centre de formació o de l'exigència acadèmica: ve de la

qualitat de vida de qui el posseeix. Aquesta és, doncs, en darrer terme, la responsabilitat del monitor.

El futur d'una societat, d'un poble, es juga bàsicament en el tremp i el rigor dels seus educadors —pares, mestres, professors, educadors en el lleure, entrenadors...—, en el fet que esdevinguin persones que treballin amb rigor, amb exigència, amb consciència de les pròpies possibilitats i limitacions, i de les de l'entorn. L'educador no pot delegar aquesta responsabilitat ni abdicar-ne, ni esperar que els problemes se solucionin des de fora. L'acció educativa és una relació de mestratge; és a dir, una relació que, elaborada dia a dia en el tracte concret i personalitzat amb infants, adolescents i joves, conscient dels objectius que vol assolir, fa de la qualitat de la pròpia vida l'eix de la proposta educativa, al servei d'uns valors amarats d'Evangelí en el cas dels centres d'esplai i agrupaments cristians; uns valors que formin per a la virtut, que no són retòrica sinó actituds i comportaments quotidians. «Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat. D'aquesta manera coneixerem que som de la veritat» (1Jn 3,18-19).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: per creure (I)

Arribar a creure de debò en el Déu de Jesucrist, tal com hem dit, no és una cosa que sorgeix espontàniament. Si bé la capacitat i necessitat de creure és en tots els éssers humans, de tota raça, edat o cultura, la fe cristiana demana certes condicions personals.

Ja dèiem que, d'alguna manera, «un que arribi a creure ha d'acceptar que tots hem estat creats per a l'amor total i ser-ne conseqüents». Amb l'expressió «d'alguna manera» volem indicar que hi ha moltes maneres de viure aquest fet d'haver estat creats per a l'amor total. La majoria ho viuen sense adonar-se'n, tot i ser una cosa tan natural com el respirar o alimentar-se. Tantes coses fem i vivim sense ser-ne conscients... Els més savis de la vida, molts pensadors, com ara Sòcrates, i no pocs artistes, els estudiosos de les religions i, sobretot, els qui han pensat dins de la tradició jueva i cristiana, com ara sant Agustí, han descobert aquesta realitat dins d'ells mateixos, i aquesta troballa ha estat com qui descobreix l'immens mar per primera vegada...

Qualsevol de nosaltres pot fer-ho tan bon punt s'aturi un moment i analitzi els seus desitjos, les seves recerques, les seves frustracions i els seus assoliments. Tot seguit, com a resultat d'aquesta anàlisi, podrà anar responnent preguntes com aquestes: què he desitjat, què he buscat, què m'ha satisfet, què m'ha frustrat? Què cerco avui, què desitjo profundament?

Naturalment aquestes preguntes es poden respondre amb obvietats: qui està sense treball desitja i busca feina, qui està malalt malda i lluita per la seva salut, etc. Però, si volem tractar de la qüestió de la fe cristiana, ens hem de situar en un terreny una mica més profund, amb preguntes com ara: què cerques en definitiva al treball i en la salut? Què et donaria una satisfacció plena i permanent?

Per això, en certa manera, només troba Déu, el Déu de Jesucrist, i arriba a creure en Ell, qui s'ha trobat abans amb si mateix, amb la seva pròpia realitat, amb els seus límits i les seves aspiracions més profundes.

I això és una gran possibilitat, però també un seriós obstacle. Avui, en efecte, constitueix un seriós obstacle. Qui mira avui al seu interior i reflexiona? Qui s'atura per conèixer-se i analitzar-se a si mateix netament i honradament?

Hi ha qui ha dit que vivim avui des dels sentits, l'oïda, el tacte, el gust, l'olfacte, la vista... no precisament des del cor. La fe cristiana té a veure també amb els sentits, fins i tot els del cos, però sobretot té a veure amb els sentits del cor. Així diem, per exemple, que la fe copsa la veritat de Déu amb els ulls i oïdes que li són propis. Per això Jesús va repetir diverses vegades «qui tingui orelles per escoltar, que escolti» (Mt 11,15; 13,9.43; Lc 8,8) i va retreure als qui no creien: «teniu ulls i no hi veieu, orelles, però no hi sentiu» (Mc 8,18). I en l'Apocalipsi el missatge profètic a les esglésies va acompanyat per aquesta crida: «qui tingui orelles, que senti el que l'Esperit diu a les esglésies» (Ap 2,7ss.)

És possible que visquem «fora del cor», aliens al que som realment? És aquest el problema de la falta de fe? És per això que diem que Déu és mut?

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

ANTON GORDILLO

La força de la pregària

El passat 8 de setembre va professar solemnement com a monjo de Montserrat el G. Anton Gordillo. Doctor en enginyeria industrial, va deixar la docència com a professor de l'àrea de ciència de materials per entrar al Monestir «en recerca d'una major unió amb Déu a través de la pregària, essent testimoni d'un Déu amorós i proper».

Què li va canviar la vida?

El 2004 vaig anar a Veneçuela i, malgrat que ja ho havia vist en altres viatges a Llatinoamèrica, em va impactar la pobresa dels barris perifèrics i les diferències socials, la violència que pateix aquella societat amb nombrosos assassinats i robatoris, i la força d'una natura exuberant i uns paisatges fascinants. Això em va fer pensar i arribar a la conclusió que un món sense Déu és absurd.

Per què li va atraure la vida monàstica?

Després d'un procés de gairebé dos anys, em vaig enamorar de Déu. La vida quotidiana no podia satisfer aquesta relació íntima amb Déu. Necessitava dedicar molt temps a la pregària, viure en el si d'una comunitat que prega. Vaig buscar un monestir amb una comunitat nombrosa i amb un cert nivell cultural, al qual estava acostumat després de 24 anys en el món universitari.

Per què la pregària té tanta força?

El món es pot canviar de moltes maneres. Hi ha qui ho fa aportant el seu treball en un hospital, en missions, en una ONG... Jo em sento cridat a fer-ho mitjançant la pregària, a través d'aquesta relació amorosa amb Déu que pot fer canviar el cor dels homes i, per tant, millorar aquest món imperfecte en el qual vivim.

Oscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Una crida a l'amor i a la responsabilitat (2)

En aquesta paràbola el Senyor ens vol menar d'una prudència nècia a la saviesa veritable, que ens faci reconèixer el bé real. I això fa que puguem afirmar a partir dels salms, encara que la paràbola no ho digui expressament, que el ric cràpula ja en aquest món va ser un home de cor buit que, en les seves disbauxes, no intentava altra cosa que ofegar la seva buidor.

A l'altra vida, es destapa la veritat d'aquesta vida. Aquesta paràbola ens desperta per veure aquesta veritat i, al mateix temps, és una crida a l'amor i a la responsabilitat que ja ara tenim davant dels nostres germans pobres, tant pel que fa al gran món internacional com al món que ens envolta.

En la descripció de l'altre món, Jesús s'expressa d'acord amb les imatges que es tenien en el judaisme d'aquell temps. En aquest sentit, té la seva importància que Jesús suposi en la paràbola que hi ha un estat intermedi entre mort i resurrecció de la carn, representació que, en temps de Jesús, s'havia generalitzat entre els jueus.

L'home ric, des de l'*Hades*, diu a Abraham el que molts, tant en aquell temps com avui, voldrien dir a Déu. Si vols que creguem en tu i que visquem d'acord amb la revelació de la Bíblia, cal que et manifestis amb més evidència. Envia'ns algú de l'altra vida que ens expliqui com és tot en realitat.

El problema de la petició d'un senyal, l'exigència d'una evidència més gran de la revelació travessa tot l'Evangeli. La resposta d'Abraham, com també la de Jesús a la petició d'un senyal és clara: el qui no creu la paraula de l'Escriptura, tampoc no creurà si algú vingués de l'altre món. Les veritats més grans no poden tenir mai la mateixa evidència empírica que les coses materials.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

Influencia de la paz interior en el organismo

El doctor Mario Alonso Puig, investigador de la Universidad de Harvard (EE.UU.), confirma algo que hace siglos se practica en el cristianismo: —«La felicidad es una forma de ser y de estar. (Una cosa es *estar*, que indica que ocurre alguna que otra vez, y otra cosa es *ser*, que indica que es algo permanente). La felicidad está asociada al aumento de un neurotransmisor llamado dopamina. Cuando estamos en este estado de paz interior, el sistema nervioso parasimpático se activa y favorece la producción de reacciones que actúan benéficamente para nuestro organismo.

»En nuestro tiempo se ha descubierto una realidad ya existente: la hormona de la felicidad es la oxitocina. La segregamos cuando estamos contentos, hacemos el bien, gozamos de paz interior; nos reporta gozo y bienestar cuando estamos ejercitando el intelecto, leyendo, escuchando, meditando, haciendo el bien, realizando acciones positivas. Se impone pararnos y definir prioridades.»

—Cultivemos la paz interior y hagamos el bien. Cuidemos nuestra vida espiritual. Viviremos más contentos y felices.

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Una vida per fer un temple

Gaudí és arquitecte, però des de molt jove, des del *Manuscrit de Reus*, escrit quan només tenia vint-i-sis anys, deixa clar que el cim de l'arquitectura és l'edifici religiós, la «gran església». En aquell moment (1878), Gaudí és un arquitecte jove que acaba de graduar-se i que encara ha d'obrir-se camí. Però ja entén que el seu projecte és recrear el drama d'un Déu que se sacrifica per l'home, donant el seu Fill per a la salvació del món. Així s'expressa en el *Manuscrit de Reus*, pàg. 35.

Cinc anys més tard (1883), Gaudí acceptarà l'encàrrec de construir una gran església: la Sagrada Família. A partir d'aleshores es produeixen en la seva vida dos creixements simultanis: el de l'obra i el de l'autor. Gaudí va deixant que la Bíblia (particularment el Nou Testament) i la litúrgia catòlica (particularment els sagraments) es converteixin en l'eix de la seva existència. Hi ha dos fets de gran densitat espiritual en aquest camí: el dejuni durant la Quaresma de 1894 i l'estada al sanatori de Puigcerdà (1911), on, convalescent d'unes febres malignes, coneixerà els escrits de sant Joan de la Creu. I arribarà a dir: «No sóc jo qui construeix la Sagrada Família; és la Sagrada Família que em construeix a mi.»

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 7. **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Jo 1,1-2,1-11 / SI: Jo 2,3.4.5.8 / Lc 10,25-37]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).
- 8. **Dimarts** [Jo 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.
- 9. **Dimecres** [Jo 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.
- 10. **Dijous** [MI 3,13-4,2a / SI 1 / Lc 11,5-13]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.
- 11. **Divendres** [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vetlladores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.
- 12. **Dissabte** [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Ac 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó; sant Serafi de Monte Granario, rel. caputxí; santa Domnina, vg.
- 13. **† Diumenge vinent**, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [1Re 5,14-17 / SI 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Mare de Déu del Remei; sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster; santa Celedònia, vg.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureriu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, / agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureiu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, / tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'averonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeiria.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i segui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengueu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure".»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc (Ha 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuando clamaré, Señor, sin que me escuches? ¿Te gritaré: «Violencia», sin que me salves? ¿Por qué me haces ver desgracias, me muestras trabajos, violencias y catástrofes, surgen luchas, se alzan contiendas?

El Señor me respondió así: «Escribe la visión, grábala en tablillas, de modo que se lea de corrido. La visión espera su momento, se acerca su término y no fallará; si tarda, espera, porque ha de llegar sin retrasarse.

El injusto tiene el alma hinchada, pero el justo vivirá por su fe.»

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: / «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto, / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

Crist mort en creu. Cap d'alabastre d'un crucifix desaparegut. Autor anònim de l'escola gòtica catalana. MNAC (Barcelona)

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Reaviva el don de Dios, que recibiste cuando te impuse las manos; porque Dios no nos ha dado un espíritu cobarde, sino un espíritu de energía, amor y buen juicio. No te avergüences de dar testimonio de nuestro Señor y de mí, su prisionero. Toma parte en los duros trabajos del Evangelio, según la fuerza de Dios. Ten delante la visión que yo te di con mis palabras sensatas y vive con fe y amor en Cristo Jesús. Guarda este precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le pidieron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor contestó: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: "Arráncate de raíz y plántate en el mar". Y os obedecería. Suponed que un criado vuestro trabaja como labrador o como pastor; cuando vuelve del campo, ¿quién de vosotros le dice: "En seguida, ven y ponte a la mesa"? ¿No le diréis: "Prepárame de cenar, cíñete y sírvenme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú"? ¿Tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado? Lo mismo vosotros: Cuando hayáis hecho todo lo mandado, decid: "Somos unos pobres siervos, hemos hecho lo que teníamos que hacer".»

COMENTARI

Només que tinguéssiu fe

L'Evangeli d'avui ens presenta dos ensenyaments en un mateix fragment, sota la forma de comparança, el primer, i de paràbola, el segon. D'una banda, el poder de la fe, i d'altra banda, el reconeixement de la pròpia tasca com un servei humil.

Davant l'advertiment del Senyor contra els que són motiu d'escàndol per als germans de comunitat, i de la necessitat del perdó mutu en els versets precedents (cf. Lc 17,1-4), ara els apòstols demanen: Doneu-nos més fe. Perquè sense una fe ben fonamentada difícilment tindrem una conducta prou íntegra ni serem capaços de perdonar indefallentment les ofenses alienes.

El terme *apòstols* amb què nosaltres anomenem els Dotze que acompanyaven Jesús s'usa estrany en l'Evangeli. El terme significa *enviats* i pot referir-se tant als Dotze com als altres setanta-dos enviats per Jesús a missionar, que formarien entre tots el nucli de col·laboradors del Senyor. Potser l'evangelista pensa també en els primers missioners cristians. En ells ens hi reconeixem també nosaltres, i amb ells demanem al Senyor que augmenti i enrobusteixi la nostra fe.

Jesús respon presentant el poder de la fe: fins i tot la fe més menuda és capaç de moure i plantar una figuera al bell mig del mar! La fe més petita ja basta per viure les exigències de l'Evangeli, si volem fer-ho i ens sabem en mans de Déu.

I aquí entra la paràbola amb què Jesús continua el seu ensenyament. En una època en què la servitud —esclaus i servents— era la condició de la majoria de persones, mentre que solament una minoria eren lliures, i molt poques eren realment autònomes en l'àmbit social i econòmic, se sabia molt bé què era obeir i complir el propi deure. Esclaus i servents estaven immersos en múltiples tasques pesants i feixugues de sol a sol, sense cap reconeixement ni agraïment; només complien la seva obligació.

Viure la fe amb les seves exigències no constitueix cap mèrit, no és sinó el nostre deure, ja que la nostra vida és en mans de Déu. Ho podem resumir en dues paraules: creure i servir, com va fer Jesús.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Un nou curs al Seminari. El passat dijous 19 de setembre va tenir lloc la celebració d'inici de curs al Seminari Conciliar, amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach, del bisbe Agustí Cortés, i del rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull. A la foto trobeu els seminaristes majors de la nostra diòcesi: a la dreta del bisbe Agustí, Joan Pau Callejón, i a la seva esquerra, Jordi Mondragón. En primer terme, d'esquerra a dreta: Mario Pardo, Xavi Montané, Javier Ojeda i Sergi Sicília.

Pelegrinatge interdiocesà a Lourdes. Entre els dies 19 i 23 de setembre va tenir lloc el 155è pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i St. Feliu de Llobregat al Santuari de Lourdes, a França. El lema que van aprofundir durant el pelegrinatge va ser el del mateix santuari: «Lourdes, una porta de la fe». Enguany el pelegrinatge ha estat presidit pel bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz Meneses i el bisbe Agustí, tot i no haver pogut sumar-se al viatge, va expressar la seva proximitat en la pregària a tots els pelegrins. En total, van participar

Beatificació en l'Any de la Fe.

El proper diumenge 13 d'octubre tindrà lloc a Tarragona la beatificació de 522 màrtirs del segle xx a Espanya. De tots aquests, 34 religiosos i religioses estan relacionats amb la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat ja sigui per naixement, martiri, residència canònica o trasllat de les seves restes. El bisbe Agustí assistirà ja als actes de dissabte 12 a la tarda, i després, a la cerimònia de beatificació i missa de l'endemà, al Complex Educatiu de Tarragona (antiga Universitat Laboral). El motiu d'haver triat Tarragona com a seu d'aquest esdeveniment és doble: per l'antiga tradició martirial de sant Fructuós, Eulogi i Auguri, primers testimonis hispànics a donar la vida per la fe en Jesús, i per la quantitat molt nombrosa de màrtirs provinents d'aquesta arxidiòcesi en la present beatificació. Per a més informació: www.beatificacion2013.com.

unes 450 persones, entre les quals hi havia malalts i acompanyants de les delegacions de Gavà, Sant Boi de Llobregat, Sant Vicenç dels Horts, Sitges, Viladecans, Vilafranca del Penedès i Vilanova i la Geltrú.

Trobada de les comunitats mercedàries de Catalunya. El passat 22 de setembre les diverses comunitats mercedàries presents a Catalunya es van aplegar a Sant Feliu de Llobregat per commemorar la seva patrona, la Mare de Déu de la Mercè. Van celebrar una eucaristia a la Capella Nord de la vila, presidida pel mercedari P. Josep Maria Carod, director del SEPAP, i a continuació,

van realitzar un dinar de germanor a la seu de la comunitat de mercedàries del carrer Doctor Brugaroles, al qual es va sumar també el bisbe Agustí.

Celebració de la Mare de Déu de la Mercè. El 24 de setembre és la

feita de la patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona. El bisbe Agustí concelebrà l'eucaristia a les 10 h a la Basílica de la Mercè de Barcelona. A les 19.30 h, va presidir la missa a la Parròquia de la Mercè del Prat de Llobregat, l'única de la nostra diòcesi que té aquesta advocació mariana com a titular. Aquest any, a més, se celebra el 25è aniversari de la construcció d'aquest temple parroquial.

AGENDA

Sant Galderic, patró dels pagesos catalans. El proper 16 d'octubre és la festa d'aquest sant pagès occità, venerat popularment com a patró de la pagesia catalana. El Patronat de Sant Galderic té previst fer-ne una celebració el mateix dia 16, a les 20 h a l'església romànica de l'antic monestir benedictí de Sant Pau del Camp, de Barcelona. Durant l'eucaristia es col·locarà una relíquia del sant donada a la parròquia pel Bisbat d'Elna-Perpinyà. Serà el seu vicari, Mn. Pere Francis Waffelaert, qui presidirà la missa, amb el rector de la parròquia, Mn. Francesc Tort. Animarà litúrgicament la celebració la Coral Heura dirigida per Gemma Andreu.

Jornada missionera dels GOA. 26 d'octubre. A l'Escola Pia de Sabadell, amb el tema «Els pares escolapis al Senegal», a càrrec del P. Josep M. Canet, escolapi que va passar tretze anys al Senegal. Per a més informació: Centre GOA, c/ Gran de Gràcia 237, pral. 2a, Barcelona, tel. 932 181 005.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: para creer (I)

Legar a creer de verdad en el Dios de Jesucristo, como hemos dicho, no es algo que surge espontáneamente. Si bien la capacidad y necesidad de creer está en todos los seres humanos, de toda raza, edad o cultura, la fe cristiana requiere ciertas condiciones personales.

Ya decíamos que, de alguna manera, «uno que llegue a creer ha de aceptar que todos hemos sido creados para el amor total y ser consecuentes con ello». Con la expresión «de alguna manera» queremos indicar que hay muchos modos de vivir este hecho de haber sido creados para el amor total. La mayoría lo viven sin darse cuenta, aunque sea algo tan natural como el respirar o alimentarse. Tantas cosas hacemos y vivimos sin ser conscientes de ello... Los más sabios de la vida, muchos pensadores, como Sócrates, y no pocos artistas, los estudiosos de las religiones y, sobre todo, quienes han pensado dentro de la tradición judía y cristiana, como san Agustín, han descubierto esta realidad dentro de ellos mismos, y este hallazgo ha sido como quien descubre el inmenso mar por primera vez...

Cualquiera de nosotros puede hacerlo tan pronto como se detenga un momento y analice sus deseos, sus búsquedas, sus frustraciones y sus logros. A continuación, como resultado de ese análisis, podrá ir respondiendo a preguntas como estas: ¿Qué he deseado, qué he buscado, qué me ha satisfecho, qué me ha frustrado? ¿Qué busco hoy, qué deseo profundamente?

Naturalmente estas preguntas se pueden responder con obviedades: quien está sin trabajo desea y busca trabajo, quien está enfermo anhela y lucha por su salud, etc. Pero, si queremos tratar de la cuestión de la fe cristiana, nos hemos de situar en un terreno un poco más profundo, con preguntas como: ¿Qué buscas en definitiva en el trabajo y en la salud? ¿Qué te daría una satisfacción plena y permanente?

Por eso, en cierto modo, sólo encuentra a Dios, el Dios de Jesucristo, y llega a creer en Él, quien se ha encontrado antes consigo mismo, con su propia realidad, con sus límites y sus aspiraciones más profundas.

Y esto es una gran posibilidad, pero también un serio obstáculo. Hoy, en efecto, constituye un

serio obstáculo. ¿Quién mira hoy a su interior y reflexiona? ¿Quién se detiene para conocerse y analizarse a sí mismo limpia y honradamente?

Hay quien ha dicho que vivimos hoy desde los sentidos, el oído, el tacto, el gusto, el olfato, la vista... no desde el corazón. La fe cristiana tiene que ver también con los sentidos, incluso los del cuerpo, pero sobre todo tiene que ver con los sentidos del corazón. Así, por ejemplo, la fe capta la verdad de Dios con los ojos y oídos que le son propios. Por eso Jesús repitió varias veces «quien tenga oídos para oír que oiga» (Mt 11,15; 13,9.43; Lc 8,8) y reprochó a quienes no creían: «tenéis ojos y no veis, oídos y no oís» (Mc 8,18). Y en el Apocalipsis el mensaje profético a las iglesias va acompañado por esta llamada: «quien tenga oídos, oiga lo que el Espíritu dice a las iglesias» (Ap 2,7ss.)

¿Es posible que vivamos «fuera del corazón», ajenos a lo que somos realmente? ¿Es este el problema de la falta de fe? ¿Es por eso que decimos que Dios está mudo?

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat